

Synden som får Gud til at græde

David Wilkerson November 1, 1984

Ikke noget med at gemme hovedet i busken. Ingen blødsødenhed. Nej jeg går lige på og hårdt. Den synd som får Gud til at græde dagligt, bliver begået dagligt - ikke af uretfærdige hedninge, men af mangfoldige kristne! Synden er, at tvivle på Guds kærlighed til sine børn.

Synes du, at det er, at gøre Gud for menneskelig og sårbar, at påstå at han græder? Så spørg dig selv om, hvorfor kan en kærlighedens Gud ikke græde, når hans eget folk tvivler på hans sande natur? Hvorfor skulle han ikke kunne blive bedrøvet, når hans egne børn tror at Han har svigtet dem, og overladt dem til sig selv? Jesus Kristus var Gud i kødelig skikkelse og i henhold til Johannes, så græd han, da de, som var ham nærmest, tvivlede på hans kærlighed og omsorg for dem. Det var den legemliggjorte Gud ved Lazarus grav, som græd over sine venner, fordi de ikke troede hans ord.

Han græd, fordi deres vantrø bragte dem unødvendig bekymring og sorg. Han græd, fordi de ikke forstod og genkendte hvem han var, og fordi de ikke stolede på hans løfter.

Igen og igen svigtede Kristi allernærmeste venner i denne verden ham, de tvivlede på hans kærlighed til dem. Tænk på beretningen om stormen på søen, hvor disciplene blev bange fordi vandet væltede ind i båden. Jesus var i bagstavn af båden, trygt sovende. Af frygt for deres liv, vækkede de ham, for derefter at beskyldte ham for at ære fuldstændig ligeglad med dem. "Mester, er du ligeglad med, at vi går under?" (Mark. 4:38). Hvor må deres anklage have bedrøvet Herren! Det var den almægtige Gud som var der i båden!

Hvordan kunne Gud andet? Men så snart mennesket tager øjnene væk fra Herren og koncentrerer sig på omstændighederne, da tager tvivlen altid kontrollen. Jesus var forbløffet! Da sagde han til dem: "Hvordan kan I være bange, når jeg er med jer? Hvordan kan I tvivle på min omsorg og kærlighed?"

På grund af dette sårer nutidens kristne Herren endnu mere, vores vantrø er en stor fornærmelse imod ham. Den sårer ham endnu mere end Maria, Marta og alle disciplenes vantrø, for vores vantrø foregår selv om vi har mere lys, vi står på et højere bjerg og ser mere end de havde mulighed til at se. Vi har en fuldkommen bibel, med en detaljeret optegnelse af Guds trofasthed, vi har skrevne vidnesbyrd fra kristne i over 2000 år, fra generation efter generation, fra gudfrygtige fædre, som har videregivet Guds trofasthed til os.

Og det er ikke alt, vi har uendelige vidnesbyrd og personlige erfaringer som bevidner Guds kærlighed og omsorg for os. Findes der en kristen som vover at påstå, at han ikke selv har erfaret Herrens kærlighed på mange områder af sit liv mange gange? Når der opstår problemer og det ser ud som om Herren lader vente på sig og ikke går tingene som vi synes at han burde gøre, da surmuler vi, men vi gør ikke noget ved vore egne liv som er fyldt med tvivl om hvorvidt Han i sin godhed elsker os, vi tvivler på om han hører vore råb, vi tvivler på om han vil gøre det rette for os, vi tvivler på alt det han gør - men tænker aldrig på det syndige i vores vantrø, vi nægter at tro på at vore dømmende hjerter skulle få Gud til at græde.

Risikoen ved at tvivle på Faderens kærlighed.

Beretningen om Josef og hans brødre viser tydeligt årsagen til den ugengældte sorg. Det Gamle Testaments beretninger indeholder et stærkt budskab til os kristne i det Nye Testamente. Josef er et billede på Kristus, han brødre er et billede på Guds udvalgte folk på jorden. Husk at Gud lovede Jakob, "Konger skal fremstå af dit eget kød og blod." (1 Mos. 35:11). Den måde Josef behandlede sine brødre på, er et klart billede på hvordan Gud behandler os i dag, denne beretning viser hvordan en mand fuldstændig tilgav sine syndige brødre og det er et vidunderligt billede på hvordan Guds kærlighed og nåde er overfor syndige mennesker.

Når man læser beretningen om Josef og hans brødre, forstår man at det er en af de sørgeligste tragedier som er omtalt i Guds ord. Her ser man en generation af troende, som ikke var i stand til at forstå at de var elsket, den ødelæggende flod af synd og sorg, var en følge af deres skeptiske holdning, den er et advarende eksempel for os alle.

1. Tvivlen på deres fars kærlighed, var årsagen til at Josefs brødre faldt dybt i synd.

Jakob følte en særlig kærlighed til Josef. Han var det barn som han havde fået i en sen alder, derfor havde han en særlig omsorg for ham. Hans ældre brødre troede, at fordi han gav ham en særlig opmærksomhed, så elskede han Josef mere end dem: "Da hans brødre å, at deres far elskede ham mest af alle brødrene, kom de til at hade ham og kunne ikke tale venligt til ham." (1. Mos. 37:4).

Det at Jakob elskede Josef så inderligt, betød ikke at han derved elskede de andre sønner mindre, han havde trofast sørget for dem og velsignet dem alle, de havde alle fået den samme kærlige vejledning og disciplin, men de blev misundelig fordi de troede, at han var foretrukket. De troede, at der var uretfærdighed i deres fars kærlighed, for det så ud som om Josef fik alt det hans hjerte begærede, inklusiv en meget farvestrålende kåbe. Det virkede som om han havde det lettere end de havde haft det, han var mere velsignet, blev mere foretrukket og var mere forkælet - og det gjorde dem vrede og jaloux.

Har du nogensinde været misundelig på en bror eller søster i Herren, som så ud til at få alt det han eller hun ønskede? Det så ud som om deres bønner altid blev hurtigt besvaret, det virkede som om de aldrig var ensomme, uelsket eller uønsket. Det virker som om de altid er i Guds elskelige arme, samtidig med at du føler dig svigtet og ensom? Det er her rødderne af bitterhed og misundelse begynder at vokse.

Elskede, dette her er farlig grund, det øjeblik vi tror at vor himmelske Fader elsker andre mere end han elsker os, så åbner vi os selv for alt det onde, så snart vi beklager os over vore omstændigheder - enten det er højt til en anden eller stille i vores hjerte - da anklager vi Gud for at have negligeret os. Så siger vi. "Jeg prøver så inderligt at gøre det rigtige, men mit hjertes attrå bliver ikke mødt, andre kristne har så nemme liv! Se på ham; alting ser ud til at gå så let for ham og han er ikke en tøddel bedre end jeg, hvorfor er han så favoriseret når jeg bliver ladet alene herude i kulden?"

Det er den attitude, som fik Josefs brødre ind i al deres trængsel! Fordi de ikke troede på deres fars kærlighed, åbnede de sig for en flodbølge af ondskab, bitterhed, oprørskhed som strømmede ind i deres hjerter og de blev fyldte med had og misundelse, deres ønske om hævn, tændte et bål i deres hjerter. Husk på, at selv om Josefs brødre havde syndet før, så var de ikke af natur onde mænd, de var "Kongerne fra Jakobs Løve"! - fædrene af nationen, men igennem den tid de havde været i Haran, var de blevet påvirket af verdens onde. Jakob kom til dem - og advarede dem. "Fjern de fremmede guder, I har hos jer, rens jer, og skift tøj." (1 Mos. 35:2). Lydigt gav de alle deres afguder til Jakob og så på at han begravede dem under et egetræ i Sikem. Derefter fulgte de deres fader til Betel og vidnede om hvordan Gud ødelagt de onde byer omkring dem, derefter turde ingen af fjenderne røre dem, i Betel lovpriste de ved det alter som Jakob havde bygget.

Men dybt nede i deres hjerte tænkte de. "Vi er ikke elsket på samme måde som ham, vores fader er ikke retfærdig i hans hengivenhed. Vi er blevet overset og ringeagtet." Denne følelse groede uhindret og til sidst opslugte den dem. De forandrede sig, deres sprog og deres motiver blev fordærvet, en indre urenhed udviklede sig, de besluttede sig for at tage sagen i deres egne hænder. På det tidspunkt havde de tabt al sund fornuft om at det ville såre deres fader forfærdeligt, men de blev totalt opslugt af deres ønske om at tilbage betale alt det onde, som de følte var blevet gjort imod dem.

Hvilket lille skridt det er fra at tvivle på en faders kærlighed og derfra til at tage sagen i ens egne hænder - men hvor er det tragisk! Fra det øjeblik hvor du tvinger sagens udfald ind under din vilje - overgiver du dit hjerte til en

lavine af ondskab.

Det første der forandrede sig i brødrenes adfærd var den måde de talte på, lyt til dem - det er utroligt! "Kom lad os dræbe ham.... Nej vi kaster ham i brønden... Nej endnu bedre, lad os sælge ham til isralitterne, så før vi da lidt penge ud af vores besvær!" Lyt til hvordan de forhandler med slavehandlerne om prisen for deres egen broder: "Ti stykker sølv er ikke nok - heller ikke femten, giv os tyve!" Deres hjerte svulmede af foragt og forræderi og ud af disse korrupte hjerter kom der en strøm af onde ord, nu talte de ikke kun tvivlens ord, men det var verdens ord.

Vis mig en kristen, som begynder at tvivle på Guds kærlighed og som begynder at tage sagen i sine egne hænder, så vil jeg vise dig en kristen hvis tale er blevet fordærvet, i løbet af et døgn vil der være en mærkbar forandring, jo mere han tvivler desto mere uheldig vil hans tale blive. Det er chokerende at høre hvordan nogle kristne taler. Engang talte de gudfrygtigt og med ærefrygt, engang talte de ord der opbyggede, men nu taler de groft og brutalt, deres ord afslører hvad der bor i deres hjerte - frygt, vantro og fortvivlelse.

Uhellig tale er et sikkert tegn på et forhærdet hjerte, Josefs brødre var blevet modtagelig overfor synd! Fordærvet tale førte til kriminell handling. Først talte de som de onde; derefter begyndte de at opføre sig som dem. Ikke længe efter blev de kolde, beregnende og kriminelle. De tabte al fornemmelse af skyld og synd, ikke kun syndede de - og de dækkede over synden - men de fortsatte, som om der intet var hændt! Efter at de havde solgt deres egen bror til slaveri og efter at de havde løjet for deres fader, fortsatte de med at passe fårene.

I tyve år udelukkede de deres onde handling af deres sind og fortsatte livet som før, i tyve år gemte de denne onde synd i deres sjæle, i tyve år levede de på en løgn, i tyve år fortsatte de deres sløvhed og stadig tvivlede de på at de var elsket, de troede stadig at de havde ret til at tage tingene i deres egne hænder, i tyve år sad de ved deres faders bord og så hans sorg og ikke en eneste gang følte de at de skulle bekende, for derved at rette tingene op, deres samvittighed var forhærdet.

Hvor lavt vi synker, når vi tvivler på vores faders kærlighed, vi bliver så fordærvede - så ufølsomme overfor synd! Profeten Malakias advarede Israels børn angående deres hjerters hårdhed.

Lige som Josefs brødre var israelitterne faldet i tvivl og de dækkede over deres synd, Malakias begynder med, "Et profetudsagn. Herrens ord til Israel ved Malakias. Jeg elsker jer, siger Herren. I spørger: Hvordan elsker du os?" (Malakias 1:1,2). Det er utroligt! De har mod til at sige til Gud, "Vi ser ingen bevis i vore liv på at du elsker og har omsorg for os!" Her ser vi igen den samme holdning som Josefs brødre havde, deres vantro førte dem ind i alle mulige slags ondskab og frafald. Gud sagde til dem, "I afskyr mit navn." Sagt med andre ord, "I har forandret jer, I har en indre væmmelse imod mig, I tror ikke at I er elsket og derfor hader I mig i det skjulte!"

Men det værste af det hele var - at de ikke så at de var fornærmet! Gud sagde til dem, "Hvordan ringeagter vi dit navn? Hvordan gør vi dig uret?" (Mal.1:6,7). Disse fattige frafaldne væsener forstod endnu ikke hvor langt bort de havde vandret fra den hengivenhed og Guds frygt som de havde haft før. De fortsatte med at tjene ham med munden, men indeni var de tomme skaller, fordi de tvivlede på Guds kærlighed til dem, tabte de også deres kærlighed for ham og derved vendte de sig til materialismen og verdslige fornøjelser, De blev trætte af at gå på Guds smalle vej, de kedede sig under lovsangen og blev trætte af at tjene, Gud havde skuffede dem!

Hvis bare vi kunne fatte hvor ondt det gør i Guds hjerte, når vi tvivler på hans kærlighed! Måske vover du ikke at udtale en sådan tvivl højt, men tænk du nogensinde sådanne tanker, "Hvor er beviset på at Gud elsker mig? Hvor er svarene på mine bønner? Intet har forandret sig, hvis du virkelig elsker mig Herre, så bevis det!" Vogn op! Aflæg alle sådanne onde tanker, hvis du fortsætter med at tvivle på Guds store kærlighed, så vil du ende på samme måde som Josefs brødre og israelitterne - desillusioneret over Gud, træt af at tjene ham træt af at vente på hans bønesvar, du vil tage sagen i din egen hånd og derved vil du ende i ulykke.

2. Hverken deres tvivl eller deres synd, kunne holde Josef fra at elske sine brødre. Gud brugte en katastrofe for at vise Josefs brødre hvor meget de var elsket, det var en hungersnød.

"Hungersnøden lå over hele landet, og Josef åbnede for alle lagrene... Da Jakob fik at vide, at der var korn til salg i Egypten, sagde han til sine sønner: Tag derned, og køb noget,Så tog Josefs ti brødre ned for at købe korn i Egypten." (1. Mos. 41:56; 42:1-3).

Der var gået tyve år siden deres forbrydelse, Josef var nu statsholder over hele Ægypten, i syv år havde han lagret korn som en forberedelse til hungersnøden, Jakobs sønner troede kun at de skulle hente korn i Ægypten, men Gud havde større og bedre planer: Han sendte dem derned, for at vise dem en kærligheds åbenbaring! De skulle lære hvad Guds nåde er. De skulle erfare barmhjertighed, tilgivelse og genoprettelse. Det eneste de fortjente var dom, men det de fik, var ægte nåde. Når vi holder dette for øje, at Josef repræsenterer Kristus, så kan jeg ikke læse denne del af skriften uden at græde. Det er et vidunderligt billede på Jesus Kristus kærlighed overfor alle dem som har svigtet ham. Tyve år af synd og påskud, havde afholdt brødrene fra at være i kontakt med Josef, de troede sikkert at han var død nu. Da de ankom til Faraos palads og blev stillet foran Josef, genkendte de ham ikke, men han genkendte dem øjeblikkelig. (1. Mos. 42:8). Her var de nu, alle bøjede de sig for ham, præcis som han havde drømt. Var Josef vred på dem? Ville han have hævn? Ville han, at de skulle betale for deres synd? Nej aldrig! Bibelen siger at hans inderste længtes efter dem. Hans hjerte var fyldt af medlidenhed, da han så sine brødre, som han elskede så inderligt.

Hvorfor, talte han så, så strengt til dem? (1. Mos. 42:7). Hvorfor beskyldte han dem så for at være spioner? Det var engang, hvor jeg troede at Josef ville have hævn, men det var overhovedet ikke hans formål, nej han fulgte Guds anvisninger. Disse stolte mænd, var endnu ikke modne til at modtage en åbenbaring af nåde og barmhjertighed. Først måtte de se det hæslige i deres synd, de var nødt til at blive konfronteret med deres skyld og skam, de var nødt til at se deres egen elendighed - så der ikke var noget andet end nåde, der kunne hjælpe dem. Det er umuligt at se Guds nåde uden at vi har set vores egen utilstrækkelighed. Gud viste Josef sandheden, så Josef sendte sine brødre i fængsel i tre dage - ikke for at straffe dem, - men for at give dem en chance til at se sandheden om deres synd. Det var loven i virksomhed, den viste dem deres sande natur og det virkede. "De sagde til hinanden: Vi bliver straffet på grund af vores bror. Vi så, hvor ulykkelig han var, da han bad os om nåde, men vi ville ikke høre på ham. Derfor er denne ulykke kommet over os. Men de vidste ikke, at Josef forstod, hvad de sagde, for der blev brugt tolk (1. Mos. 42:21).

Josef kunne ikke udholde at se sine brødre i en sådan pine. "Han vendte sig bort fra dem og græd, (1. Mos. 42:24). Hvorfor græd han? Det var ikke på grund af den lange adskillelse og det var heller ikke på grund af deres forlegenhed - men det var fordi hans brødre stadig var fyldt med bitterhed. De bar stadig nag til Gud og ikke før en de havde erkendt det, ville de være i stand til at modtage kærlighed og tilgivelse. Josef bedømte deres hjertes tilstand og derfor udformede han en krise, så deres bitre og desillusionerede hjerter kunne blive afsløret. Han fortalte sine tjenere, at de skulle fylde hans brødres sække med korn, derefter skulle de lægge pengene, som de havde bragt som betaling for kornet tilbage i sækkene, uden at han tilkendegav hvem han var, sendte Josef sine brødre hjem igen. På ture hjem åbnede en af brødrene sin sæk, og da opdagede han pengene, "Han sagde til sine brødre: Mine penge er kommet tilbage; de ligger i min sæk. Da sank hjertet i livet på dem, og de så forfærdede på hinanden. Hvad har Gud dog gjort mod os? sagde de." (1. Mos. 42:28).

Da de gik hjemad var de endnu mere bedrøvede, nu var deres synd åbenbar og de tænkte, "efter alle disse år." "Nu sørger Gud for at vi skal stå til regnskab for vores synd!" Ikke nok med at de troede at Gud ikke elskede dem, men de troede også at Gud ville hævne sig på dem, ikke længe efter var deres korn opbrugt og de var igen tvungne til at drage til Ægypten.

Skælvende ankom de og da forsøgte de at overbevise dem om deres uskyld, men de vidste at det var håbløst, de forventede at blive dømt af Faraos forvalter. Hvorfor forventede disse mænd det værste fra Josef? Fordi de ikke vidste hvem han var eller hvad der boede i hans hjerte. Når vi forventer det værste fra Gud, er det så ikke fordi vi ikke rigtig kender ham? Er det ikke fordi vi ikke har en sand åbenbaring af hans kærlige hjerte? Vores frygt stammer fra vores uvidenhed om hvor kærlig og nådig vores Herre er. Brødrene var kommet helt ud på et sidespor, på grund af hvad de havde gjort imod Josef. Men i stedet for at anklage og dømme dem, så inviterede han dem til at, "Kom ind og hold nadver med mig." "Før mændene hjem til mig, slag et dyr, og tilbered det, for mændene skal spise til middag hos mig. Men da de blev ført til Josefs hus, blev de bange (1. Mos. 43:16,18).

Får deres blindhed dig ikke til at ville råbe, "I idiotiske mænd! Hvorfor er I så bange? Hvorfor forventer I straf, når det eneste Josef vil, er at overrøse jer med sin kærlighed og genoprette fællesskabet med jer?" Jeg tænker om også englens og den himmelske hær af vidner ønsker at råbe det samme til os - "I dumme kristne! Hvor længe vil I være blinde? Hvorfor frygter I altid dom? Kan I ikke se hvor meget Herren elsker jer? Kan I ikke høre hans invitation, kom og hold nadver med mig? Kan I ikke forstå at der ingen fordømmelse er i ham imod dem som er hans børn? Der er ingenting at frygte, det eneste han vil er, at du skal elske ham og hvile i hans fred."

Vil du se et billede af frelserens hjerte - selv imod en udvalgt synder? Her er det: "Da kærligheden til broderen vældede op i Josef og gråden trængte sig på, skyndte han sig ind i sit kammer og græd." (1. Mos. 43:30). På

hebraisk betyder det bogstavelig, "Hans hjerte længtes lidenskabeligt efter dem.

Et sønderknust hjerte er - nøglen til et genoprettet venskab.

Brødrene var nu i Josefs hus og de spiste og drak i hans nærvær, men "Josef sad for sig selv og de sad for sig selv." (1. Mos. 43:32). Dette her bør vi ikke gå let hen over, disse mænd frydede sig i Josefs selskab uden helt at være genoprettet, fordi de endnu ikke genkendte ham, de havde ingen åbenbaring af hans kærlighed og nåde. Vore kirker er i dag fyldt af mennesker som priser, spiser og drikker i Herrens nærvær - men der er en kløft imellem dem, fordi de endnu ikke har set åbenbaringen af Guds absolutte kærlighed. Modstræbende - følelsen af ikke at være elsket - regerer stadig i deres hjertes. Sådan er det for alle de kristne som lovsynger og priser i Guds hus - men derefter går de hjem til de samme gamle løgne igen: "Gud giver mig ingen bevis på at han elsker mig, mine bønner forbliver ubesvaret, han sørger ikke for mig sådan som han sørger for andre kristne."

For Josefs brødre, var der endnu et skridt som de måtte tage, inden de kunne få den sande åbenbaring af hans kærlighed, en sådan åbenbaring gives kun til det angerfulde og sønderknuste-hjerte. "Mit offer, Gud, er en sønderbrudt ånd, et sønderbrudt og sønderknust hjerte afviser du ikke (Salme 51:19). Brødrenes hjerte var endnu ikke sønderbrudt, vi læser, at de festede ved Josefs bord, "Og de drak sig berusede sammen med ham." (1. Mos. 43:34).

Disse mænd havde erkendt deres synd, men de var endnu ikke sønderknuste i deres ånd - de angrede endnu ikke deres synd. Ikke før end de var fuldstændig knust, ikke før end al bitterhed og menneskelige midler var udtømt, kunne Josef åbenbare sin kærlighed for dem. Så Josef satte dem på en sidste prøve. Han befalede sin hushovmester at lægge hans personlige sølvbæger ned i Benjamins sæk, inden de drog bort til Kanaan. Brødrene var kun lige kommet ud af byen, inden Josefs mænd indhentede dem og anklagede dem for tyveri af hans sølvbæger, de var så overbevist om deres uskyld at de sagde, "Den af dine tjenere, det findes hos, skal dø, og vi andre skal være trælle for dig. (1. Mos. 44:9).

Kan du forestille dig det øjeblik da Benjamins sæk blev åbnet og hushovmesteren holdt det savnede bæger i hånden? "Da flængede de deres klæder, og de læssede hver sit æsel og vendte tilbage til byen." (1. Mos. 44:13). De kom til Josefs hus og "de kastede sig ned foran." Første gang man læser det, ser det ud som endnu et af Josefs tiltag imod sine brødre, men det her kom fra faderens hjerte, for formålet med denne underlige handling var ren kærlighed. Han skabte en krise for at nedbryde deres ånd og ydmyge dem og for at få al bitterhed og had ud, så de ville være i stand til at se hvem han virkelig var.

Lyt til den forandring der var i deres væremåde: "Gud har fundet dine tjenere skyldige? Vi er nu min herres trælle (1. Mos. 44:16). Nu var der ingen kampgejst tilbage i dem og heller ingen stolthed, de var afsløret, ydmyget og brudte - parate til at gøre alt hvad der blev forlangt af dem. Med andre ord, til sidst råbte de fra dybet af deres hjerte. "Vi opgiver! Vi overgiver os!"

Her kommer åbenbaringen af, hvad det vil sige at være i familie! "Nu kunne Josef ikke længere beherske sig. Han råbte til de folk, der stod omkring ham, at de alle skulle gå ud. Der var ingen andre end brødrene til stede, da Josef gav sig til kende for dem." (1. Mos. 45:1).

Verden kender overhovedet ikke noget til denne åbenbaring af kærlighed, den er kun tilgængelig for familien. "Gå ud alle i ægyptere og alle i verdslige, for dette her er kun for den nærmeste familie!" Skriften fortæller os, at Josef "ikke længere kunne beherske sig. Han råbte til de folk, der stod omkring ham, at de alle skulle gå ud. Der var ingen andre end brødrene til stede, da Josef gav sig til kende for dem." (1. Mos. 45:2). Verden kan høre om Guds kærlighed, men det er kun familien som kan erfare den, det er kun Guds familie der bliver behandlet med en sådan kærlighed og nåde.

Hvad var reaktionen hos Josefs familie da de så ham at græde åbenløst? "Men hans brødre var ude af stand til at svare ham, så forfærdede blev de." (1. Mos. 45:3). Se på disse bekymrede, skælvende mænd som ikke engang kan se deres velgører i ansigtet - du vil sandsynligvis se et spejlbillede af dig selv, når du nu står foran Herren og ser tilbage på dine forhenværende synder. Jeg hører de kærlige ord fra Jesus, idet Josef siger til sine bekymrede brødre. "Kom uden tøven ned til mig... jeg vil sørge for jer...I skal ikke komme til at lide nød." (1. Mos. 45:4-11). Derefter "Grædende omfavnede og kyssede han alle sine brødre."

Hvilket strålende syn! Jeg elsker det, for jeg har selv været der, jeg har stået der hvor disse mænd stod, da min "Josef" åbenbarede sin kærlighed til mig, jeg ved også hvordan det føles, at have syndet imod min Herre. Jeg ved hvordan det føles, at være uelsket og glemt, jeg har været forvirret over den måde Gud arbejder på, jeg har syndet imod ham, ved at tvivle på hans kærlighed, sommetider har jeg taget tingene i min egen hånd, når jeg følte at Gud var ligeglad og lod vente på sig, jeg har skjult ting i mit hjerte og bortforklaret synd, eller når jeg har troet at Gud var vred på mig, så ved jeg også hvordan det føles, eller når noget gik galt, så har jeg troet at jeg betalte for gamle synder. Jeg har været bange for vrede og dom, når jeg har tænkt på fremtiden, fordi jeg har følt mig syndig og uværdig.

Men jeg takker Gud for den dag da Hellignåden sønderknuste mig og viste mig Guds kærlige hjerte! I stedet for dom, som jeg virkelig havde fortjent, da hørte jeg ham sige det samme som han sagde til den Peter som havde fornægtet ham, "Kom og spis sammen med mig." Han inviterede mig til at komme ind og føle hans arme omkring mig, at føle hans tårer på mine skuldre og hans blide kys på min kind og jeg hørte ham sige, "Jeg er Jesus din broder, Gud sendte mig forud for at beskytte og frelse dit liv igennem et mægtigt frelses værk. Gud har gjort mig til Herre over alt. Kom til mig; hold dig ej tilbage!" Nu ved jeg at han elsker mig, mine fejl ja alting! Nu ved jeg at han vil tage hånd om min fremtid.

Han tilgav mig al min synd, han lægger ingen skylds snare på mig, han taler aldrig hårdt til mig, hans inderste længes efter mig, fra det øjeblik jeg var kommet på afveje, han græd fordi jeg var blind og på grund af min unødvendige sorg og fortvivlelse. Elskede, hverken synd eller tvivl kan hindre Guds kærlighed til os, men tilbed ham for åbenbaringen om den kærlighed Kristus har til sine egne!

Men desværre har historien om Josefs brødre en sørgelig afslutning.

3. Disse mænd troede aldrig på at de var elsket!

Igennem alt det der skete, så fortsatte Josefs brødre med at tvivle på hans kærlighed og det sønderbrød Josefs hjerte. I sytten år levede de med Josef i Ægypten og han sørgede for alle deres behov, da døde Jakob deres fader, så snart de kom tilbage fra begravelsen af deres fader, så kom deres gamle tvivl tilbage igen. "Da Josefs brødre så, at deres far var død, sagde de: Hvad nu, hvis Josef vil stræbe os efter livet og gengælde os alt det onde, vi har gjort mod ham?" (1. Mos. 50:15) Hvordan kunne de tale sådan, efter alt det Josef havde gjort for dem? Havde de intet lært angående hans kærlighed?

Frygtsomt sendte de en besked til Josef, hvor de sagde, "Tilgiv dog dine brødre deres overtrædelse og synd; de handlede ondt mod dig. Så tilgiv nu den synd, din fars Guds tjenere har begået... Josef græd over deres ord til ham." (1. Mos. 50:17). Kan du forestille dig hvordan det må have knust Josef at vide, at på trods af alt det han havde gjort for dem, så tvivlede de stadig på hans kærlighed? Jeg kan næsten høre ham sige, "Kan det virkelig forholde sig sådan, at de aldrig har troet? Har de båret på en masse skyld og bekymringer i al den tid? Hvordan kan de se mig i sådant et forfærdeligt lys? Hvordan kunne de nogensinde tro at jeg ville gøre dem fortræd? Hvad mere kunne jeg have gjort for at overbevise dem om hvor meget jeg elsker dem?"

Det er den samme synd som får Gud til at græde. På trods af alt det han har gjort for os, så nægter vi stadig at tro at han elsker os. Kristus døde for at betale for vore synder, han tilgav os helt, men vi tigger stadig om hans tilgivelse, han tilbyder os nåde, kærlighed, barmhjertighed, underhold, sikkerhed men vi huser stadig tvivl. Vi graver stadig i vore forhenværende synder, vi forestiller os at Gud stadig vil gengælde - og at han måske stadig hader os, hvor er det tragisk!

Det er højtideligt at høre Jesus sige, "Men når Menneskesønnen kommer, mon han ås vil finde troen på jorden?" (Luk.18:8). At tro på Jesus Kristus, er at tro at han elsker os - er at tro at han sørger for os - er at tro at hans følelser er berørt over vore svagheder, det er at tro at han lever og går i forbøn for os, at han aldrig vil forlade os og at han ikke kom for at dømme os men for at frelse os. Lad det ikke blive sagt om dig, "det var en kristen som aldrig accepterede eller forstod Kristi kærlighed."

Hvad kunne være mere tragisk for Josefs brødre end dette: Efter en åbenbaring om Josefs kærlighed og tilgivelse, efter at de var blevet fuldstændig genforenet - da tænker de stadig om sig selv, at de er deres broders fjende. I Josefs sind var de fejlfri; men i deres sind, var de stadig fjender! Vi kan næsten ikke forestille os, at nogen kan være så tungnem!

Kære venner, hør hvad Guds kærlige ord siger:

"Også jer, som før var fremmede og fjendske af sind med jeres onde gerninger, har Gud nu forsonet med sig ved Kristi legemlige død, for at føre jer frem som hellige og lydefrie og uangribelige for sit ansigt." (Kol. 1:21,22). "I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse (Kol. 1:14).

Det er Guds hjerte for dig, et hjerte af nåde, tilgivelse og kærlighed, om du ikke kan tro det og hvile i det, da synder du den synd som får Gud til at græde.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/4820/>